і спостерігається явна невідповідність між фактично заподіяними довкіллю збитками та тим відшкодуванням, яке мають сплачувати господарюючі суб'єкти при вчиненні екологічних правопорушень.

Більше того, дуже часто грошові кошти, отримані унаслідок фактичного відшкодування до бюджету господарюючими суб'єктами заподіяних довкіллю збитків не спрямовуються уповноваженими на те службовими особами органів державної влади на відновлення природних ресурсів. У такому випадку прокурор повинен реагувати на означені порушення бюджетного законодавства шляхом внесення відповідних актів прокурорського реагування [3, с. 146].

Таким чином, прокурор, реалізовуючи покладену на нього Конституцією України функцію представництва інтересів держави, як правило, заявляє такі позови про відшкодування збитків у сфері господарювання: про відшкодування збитків (шкоди), завданих довкіллю (екологічний інтерес); про стягнення неодержаних доходів, як наслідок порушення господарюючим суб'єктом не договірних зобов'язань (приміром, позов про вилучення з користування самовільно зайнятих земельних ділянок та стягнення неодержаних доходів (економічних інтерес); про відшкодування збитків, що виникають із договірних зобов'язань (економічних інтерес).

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991// Відомості Верховної Ради України – 1992. – №6.

2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 //Відомості Верховної Ради України – 1991. – №41.

3. Балюк Ю. Умови настання цивільної відповідальності за завдання шкоди навколишньому природному середовищу / Ю. Балюк // Актуальні питання державотворення в Україні очима молодих учених. – Збірник наукових праць міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих учених КНУ імені Тараса Шевченка (23-24 квітня 2009 року). – К., 2009. – Ч. ІІІ. – С. 144-146.

УДК 656.091:658.64:339.162.4:656.7.025 (043.2)

Токар С. В., Трохіна Д. Д.,
студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ СЕРТИФІКАЦІЇ СУБ'ЄКТІВ, ЩО НАДАЮТЬ АГЕНТСЬКІ ПОСЛУГИ З ПРОДАЖУ АВІАЦІЙНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

У сучасних умовах все більш актуальнішою стає проблема безпеки польотів у галузі цивільної авіації. Одним із засобів забезпечення безпеки польотів в такій галузі є здійснення сертифікації суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень. Особливості правового статусу означених суб'єктів, а також встановлення державою особливої процедури легітимізації їх діяльності законодавчо закріплені у Повітряному кодексі України (далі – ПКУ). Так, згідно зі ст. 5 ПКУ, одним із шляхів здійснення уповноваженим органом з питань цивільної авіації комплексних заходів щодо забезпечення безпеки польотів, авіаційної, екологічної, економічної та інформаційної безпеки є сертифікація суб'єктів та об'єктів авіаційної діяльності.

Якщо брати до уваги визначення сертифікації саме у сфері цивільної авіації, то відповідно до п. 93 ч. 1 ст. 1 ПКУ сертифікація (або схвалення) – це засвідчення того, що суб'єкт або об'єкт авіаційної діяльності відповідає вимогам авіаційних правил України та видання відповідного сертифіката. Визначення поняття "сертифікат" містить п. 92 ч. 1 ст. 1 ПКУ, відповідно до якого сертифікат – це документ (сертифікат, схвалення, схвальний лист тощо), який видається за результатами сертифікації і засвідчує відповідність суб'єкта або об'єкта авіаційної діяльності вимогам авіаційних правил України.

Доказом того, що суб'єкти, які надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень, відносяться до суб'єктів авіаційної діяльності, є те, що агентства з продажу авіаційних перевезень є суб'єктами ринку авіаційних перевезень і тому підпадають під процедури регулювання їх діяльності [3].

Суб'єкти, які надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень, також іменуються "агентствами" відповідно до підпункту 1.5 п. 1. Положення про сертифікацію суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень на території України, затвердженим наказом Державної авіаційної служби від 30.12.2004 р (Положення). Згідно з цим правовим актом, суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень, можна поділити на Генерального агента з продажу авіаційних перевезень та власне агентства. Генеральний агент – це юридична особа, яка здійснює продаж авіаційних перевезень за договором з авіаперевізником, включаючи взаєморозрахунки, управління блоками комерційного завантаження, маркетингові дослідження. Агентства, в свою чергу – це юридична особа, яка здійснює продаж авіаційних перевезень за дорученням авіаперевізника або Генерального агента. Саме така діяльність із продажу авіаційних перевезень й називається агентськими послугами.

Сертифікація агентств здійснюється безпосередньо Державною авіаційною службою України, а саме відділом ліцензування і сертифікації суб'єктів та регулювання перевезень небезпечних вантажів управління авіаційних перевезень та ліцензування департаменту авіаційних перевезень та аеропортів, згідно з вимогами Положення про сертифікацію суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень на території України. Так, для сертифікації агентств спеціальним наказом Державної авіаційної служби України створюється комісія із сертифікації суб'єктів комерційного обслуговування авіаційних перевезень. Зі складу комісії Державна авіаційна служба України призначає її голову, його заступників та відповідального секретаря. За умови відсутності голови комісії його права передаються одному із заступників.

Для отримання сертифіката агентство подає відповідні документи згідно з підпунктом 3.4 п. 3 Положення, в тому числі заяву на ім'я Голови Державної авіаційної служби про видачу сертифіката, яка оформлюється на офіційному бланку агентства за підписом керівника агентства [3]. Розгляд документів агентства та прийняття рішення щодо видачі йому сертифіката здійснюється протягом 20 робочих днів з дати отримання Державною авіаційною службою України документів від агентства.

Комісія приймає рішення щодо видачі або відмови у видачі сертифіката більшістю голосів на закритих засіданнях у присутності не менше двох третин складу комісії та оформлюється у вигляді протоколу. Таке рішення має бути підписане всіма членами комісії. За наявності окремої думки члена комісії вона викладається на окремому аркуші та додається до рішення. На підставі рішення комісії Державна авіаційна служба України видає агентству сертифікат строком на два роки.

Як висновок, слід сказати, що проведення сертифікації суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень, є одним із головних шляхів реалізації напрямків державної політики і стратегії розвитку авіації України. Можна стверджувати, що сертифікація суб'єктів та об'єктів авіаційної діяльності, в тому числі суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень, сприяє створенню умов для розвитку авіаційної діяльності, повітряних перевезень та їх обслуговування, а також здійсненню комплексних заходів щодо забезпечення безпеки польотів.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48. – № 48-49. – Ст. 536.

2. Про затвердження Положення про сертифікацію суб'єктів, що надають агентські послуги з продажу авіаційних перевезень: Наказ Державної авіаційної служби України від 30.12.2004 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 2. – Ст. 110.

3. Офіційний портал Державної авіаційної служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.avia.gov.ua/.